

Arrest

nr. 126 021 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Nederlandse partner leggen op onbepaalde datum een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen.

1.2. Op 30 mei 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 november 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 29 november 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.05.2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: India

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaringen derden: aangezien deze verklaringen op eer niet getoetst kunnen worden op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.

- 12 foto's: deze foto's zijn niet voorzien van een datum. Bijgevolg is het onmogelijk om te weten van wanneer deze dateren en kunnen ze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatig verblijf in België verstreken".

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Verzoeker zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd.

[...]

Dat verzoeker erop wil wijzen dat, integendeel tot wat DVZ stelt, hij wel degelijk alle nodige bewijsstukken heeft overgemaakt.

Dat verzoeker erop wil wijzen dat alle aangehaalde bewijzen in zijn geheel onderzocht moeten worden.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Verzoeker diende op de gemeente inderdaad verschillende bewijsstukken in doch deze dragen slechts bij tot het administratief dossier, ze vormen niet uitsluitend het administratief dossier.

Dat het onredelijk is van DVZ om ze uit elkaar te beoordelen en dat zij ook niet begrijpen waarom deze niet volstaan om hun duurzame relatie te bewijzen.

Bovendien wenst verzoeker het volgende te verklaren:

Aangaande de verklaring van derden:

Dat verzoeker niet begrijpt waarom verklaringen van derden niet gelden als bewijs voor zijn duurzame en stabiele relatie.

Dat verzoeker juist verklaringen aanbrengt van personen die dicht bij hem en zijn partner staan om een zo getrouw mogelijk beeld te schetsen.

Verzoeker begrijpt dan ook niet waarom deze verklaringen geen afdoend bewijs vormen.

Indien DVZ van mening is dat de voorgelegde verklaringen twijfelachtig zijn, dient zij dit te bewijzen!

Dat DVZ niet gewoon mag uitgaan van het feit dat verklaringen van derden niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid, maar dit ook dient te bewijzen!

Dat dit een schending is van de motiveringsplicht!

Verzoeker heeft het nodige gedaan om te bewijzen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met mevrouw [J.].

Aangaande de foto's:

Het is niet omdat er geen data bij geschreven staan op de foto's dat DVZ hier geen rekening mee dient te houden.

Deze foto's blijven immers een sluitend bewijs over de duurzaamheid van hun relatie.

Dat integendeel tot wat DVZ stelt, dit wel degelijk een bewijs vormt voor hun relatie !

Bovendien is het niet correct van DVZ om de bewijswaarde van de foto's teniet te doen, louter op het feit dat zij ze niet kunnen plaatsen.

Dat het voorleggen van de foto's juist bewijst dat verzoeker en zijn partner elkaar minstens geruime tijd kennen. Dat zij bovendien contact hebben gehouden met elkaar.

Verzoekster wenst er nogmaals op te wijzen dat de voorgelegde bewijzen als een geheel beschouwd en beoordeeld dienen te worden!

Het is onzorgvuldig van DVZ om hier onvoldoende rekening mee te houden.

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat verzoeker en zijn partner reeds geruime tijd een duurzame en stabiele relatie vormen en dat het kennelijk onredelijk en flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden!

De beginselen van behoorlijk bestuur worden hier dan ook geschonden:

- redelijkheidsbeginsel :

Dit betekent dat als DVZ een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Dat het duidelijk is dat DVZ dit beginsel flagrant schendt, door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker!

- Zorgvuldigheidsbeginsel:

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. DVZ heeft nagelaten de situatie van verzoekster grondig te onderzoeken. DVZ dient rekening te houden met het geheel van elementen in een dossier! Dat zij dit niet gedaan hebben is een schending van • het zorgvuldigheidsbeginsel!

- Motiveringsplicht:

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat dit alles een schending is van' de wet van 29.07.1991 • namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat mijnheer [V.] en mevrouw [J.] wel degelijk een duurzame en stabiele relatie hebben, en dit reeds gedurende lange tijd.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt-

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

c) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging en schorsing vraagt van de bestreden beslissing."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Deze voorziene motiveringen zijn ook pertinent en draagkrachtig, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de beoordeling door het bestuur van de door hem ter ondersteuning van zijn aanvraag voorgelegde stukken, zodat het middel wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben

gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vastgesteld dat niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond. In de motivering van de betreffende beslissing wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoeker ter staving van zijn verblijfsaanvraag, evenals op de redenen waarom deze stukken niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn uitdrukkelijk door de wetgever bepaald. Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

Het bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen kan met elk passend middel worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat verweerder gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van een relatie. Het komt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Hij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste gegevens en of zijn beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betoogt dat hij verschillende overtuigingsstukken – meer specifiek verklaringen op eer van derden en foto's – aanbracht om aan te tonen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft en dat deze stukken gezamenlijk dienen te worden bekeken.

De Raad kan slechts vaststellen dat het niet ter discussie staat dat verzoeker en zijn partner geen gemeenschappelijk kind hebben en niet voorafgaand aan de verblijfsaanvraag gedurende ten minste één jaar samenwoonden. Daarnaast moet worden gesteld dat verweerder al de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken ter onderbouwing van zijn standpunt dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met een Nederlandse partner in aanmerking heeft genomen en heeft geduid dat deze stukken niet toelaten vast te stellen dat verzoeker en zijn partner elkaar voorafgaand aan de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie reeds twee jaar kenden en elkaar gedurende voormelde periode drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

Verzoeker betwist niet dat de door hem voorlegde foto's niet zijn gedateerd. Hij betoogt dat de foto's een bewijs zijn van de relatie, doch dit gegeven wordt als dusdanig niet betwist. Er wordt enkel geoordeeld dat, nu de foto's niet gedateerd zijn, hieruit niet blijkt dat de relatie duurzaam en stabiel is, meer concreet dat niet blijkt dat de partners elkaar reeds twee jaar kenden voorafgaand aan de aanvraag waarbij er sprake was van minstens drie ontmoetingen die in totaal 45 dagen of meer betreffen. Het louter algemeen betoog van verzoeker dat uit de foto's blijkt dat hij en zijn partner elkaar minstens “geruime tijd” kennen en contact hielden met elkaar, is niet van aard dat hiermee het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de motivering wordt aangetoond.

Verzoeker geeft verder aan niet te begrijpen waarom de voorgelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen worden weerhouden als (afdoende) bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Hij stelt

dat het bestuur het twijfelachtig karakter van de verklaringen dient aan te tonen. Op lezing van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt evenwel dat de door verzoeker in het kader van zijn aanvraag voorgelegde verklaringen op eer van derden niet worden aanvaard als afdoende bewijs aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Verweerder heeft aldus op duidelijke wijze gemotiveerd waarom deze voorgelegde verklaringen niet volstaan als bewijs. In casu is het niet betwist dat verzoeker voor het overige enkel foto's overmaakte die, nu deze niet zijn gedateerd, niet van aard zijn het duurzaam en stabiel karakter van de relatie te kunnen aantonen. Gelet op het gegeven dat de verklaringen op eer van derden zijn opgesteld op uitdrukkelijke vraag van verzoeker en/of zijn partner en dergelijke verklaringen slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegelicht en gelet op de vaststelling in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat voor het overige geen voldoende bewijskrachtige stukken voorliggen die het duurzaam en stabiel karakter van de relatie kunnen aantonen, kan het geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder de verklaringen op eer van derden niet weerhield als bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Verweerder kon hierbij wijzen op het gegeven dat de voorgelegde verklaringen op eer, bij gebreke van overige bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren, niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid. De Raad benadrukt dat het verzoeker is die op afdoende wijze en aan de hand van voldoende bewijskrachtige stukken het stabiel en duurzaam karakter van de relatie dient aan te tonen en dat, indien hij op dit punt in gebreke blijft, het niet aan het bestuur toekomt verdere onderzoeksdaden te stellen of zelf aan te tonen dat de verklaringen op eer van derden niet zouden overeenstemmen met de werkelijkheid.

Aangezien de verschillende stukken die verzoeker aanbracht ter staving van zijn standpunt dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn Nederlandse partner elk afzonderlijk niet toelaten om te concluderen dat is voldaan aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde criteria, kan ook niet worden ingezien op welke grond hij meent dat deze stukken gezamenlijk wel een dergelijk bewijs zouden vormen.

Verzoeker houdt voor dat verweerder in elk geval alvorens een beslissing tot weigering van verblijf te nemen de duur van zijn verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en zijn banden met zijn herkomstland in aanmerking diende te nemen. Hij laat evenwel na te duiden op welke basis hij meent dat deze verplichting op verweerder zou rusten. De Raad kan slechts vaststellen dat de Vreemdelingenwet louter in deze verplichting voorziet in het geval een einde wordt gesteld aan een recht op verblijf. In casu werd evenwel geen einde gesteld aan een recht op verblijf, maar werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde enige aanspraak op een recht op verblijf te kunnen laten gelden.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft staat het daarnaast niet ter discussie dat verzoekers legaal verblijf in het Rijk was verstreken nadat zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie was afgewezen en verweerder dus toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.1.2.4. Gezien voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet nuttig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel. Dit beginsel kan namelijk enkel spelen indien verweerder over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Verweerder vermag evenwel geen recht op verblijf van meer dan drie maanden te erkennen indien hij vaststelt dat de door de wetgever gestelde vereisten niet zijn vervuld en is verplicht om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven indien een vreemdeling zich bevindt in de situatie zoals omschreven in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat meer voordelige bepalingen die zijn vervat in een internationaal verdrag van toepassing zijn.

3.1.2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt als volgt:

"Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, "recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan .voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een

belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

De integratie van verzoeker, het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft, het feit dat hij feitelijk samenwoont met zijn partner en zijn partner voor hem zorgt, wegen wel degelijk zwaarder door.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar zijn land van herkomst bemoeilijken! Verzoeker vormt een gezin met zijn partner die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kan hij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als hij geacht wordt terug naar India te gaan??

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoeker van mening is dat hij wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst hij gescheiden wordt van zijn partner!

Het is voor verzoeker en zijn gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van mevrouw met de Nederlandse nationaliteit en werk in België kan verwacht worden dat zij mee zou verhuizen.

Dit zou betekenen dat zij alles dient op te geven en achter te laten, alles wat zij hier opgebouwd heeft!

Het is niet redelijk te verantwoorden om van mevrouw verwachten dat zij mee naar het buitenland zou verhuizen, zij heeft immers de Nederlandse nationaliteit en heeft eindelijk een vaste tewerkstelling.(die ze uiteraard niet wenst te verliezen)

Zij hebben al een vaste relatie sinds 7 jaar en hebben ook in Nederland reeds samengewoond, stukken hierover zullen nadien nog aangebracht worden.

Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

DVZ dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Zijn partner heeft verblijfsrecht in België! Zij mogen niet uit elkaar gehaald worden.”

3.2.2.1. In zoverre verzoeker zich wenst te beroepen op een privéleven in België, in de zin dat hij op algemene wijze verwijst naar een integratie in het Rijk en het gegeven dat hij geen strafbare feiten zou hebben gepleegd, merkt de Raad op dat een dergelijk algemeen betoog niet kan volstaan om een concreet privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Verzoeker licht op geen enkele wijze toe waaruit zijn integratie dan wel zou bestaan.

Verzoeker beroept zich hoofdzakelijk op een gezinsleven met zijn Nederlandse partner. Los van het gegeven dat verzoeker de motivering in de eerste bestreden beslissing niet weerlegt dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet is aangetoond en daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad in ieder geval vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang.

Zo wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner. Zo licht hij geenszins toe waaruit de door hem ingeroepen integratie dan wel bestaat en blijkt geenszins op welke wijze deze beweerde integratie, evenals het gegeven dat hij geen strafbare feiten pleegde – daargelaten de vraag of dit kan worden aangenomen –, een hinderpaal vormt om het gezinsleven elders te leiden. Het enkele gegeven dat verzoeker in België samenwoont met een Nederlandse onderdaan kan evenmin volstaan. Verzoeker betoogt dat zijn partner niet mee naar India kan verhuizen omdat zij een vaste werkbetrekking heeft in België. Hij toont dit gegeven, en bijgevolg evenmin enige noemenswaardige hinderpaal, evenwel niet aan. Hij beperkt er zich verder toe op louter algemene wijze te poneren dat zijn Nederlandse partner hem niet in redelijkheid kan vergezellen naar zijn land van herkomst omdat zij dan alles dient op te geven en achter te laten, doch zonder hiertoe concrete elementen aan te voeren. Een dergelijk algemeen betoog kan niet volstaan. Evenmin blijkt dat de partners eventueel niet in Nederland het gezinsleven kunnen verderzetten. Zo geeft verzoeker zelf reeds aan met zijn partner in Nederland te hebben verbleven. Verzoeker en zijn partner dienden ook te weten dat de preciaire verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt en beletten niet dat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als partner in een duurzame relatie van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Verzoeker kan verder niet dienstig voorhouden dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen, nu de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde is (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Wat de aangevoerde schending van de motiveringsplicht betreft, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

3.2.2.3. Daar niet blijkt dat verweerder enig dienstig gegeven niet in aanmerking heeft genomen kan ook niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend. Verzoeker betoogt weliswaar reeds gedurende zeven jaar een vaste relatie te hebben met zijn partner, doch betwist als dusdanig niet dat hij hiertoe niet de vereiste stavingstukken heeft voorgelegd bij het bestuur. Ook thans blijft hij op dit punt in gebreke.

3.2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS